

Sygn. akt V KK 139/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 września 2014r.,

sprawy **B. H.**

skazanego z art. 263 § 1 i 2 k.k. oraz z art. 53 pkt. 3,4 i 5 ustawy z dnia

13.10.1995r.- Prawo łowieckie w zw. z art. 278 § 1 k.k. i innych

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 17 grudnia 2013 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 27 września 2013 r.

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Analiza wniesionej na korzyść skazanego B. H. skargi kasacyjnej doprowadziła do jednoznacznego stwierdzenia o jej oczywistej bezzasadności.

Zestawienie treści zarzutów kasacyjnych z ich uzasadnieniem oraz z rozstrzygnięciami zaskarżonego wyroku Sądu Odwoławczego, zmieniającego orzeczenie Sądu pierwszej instancji, pozwala stwierdzić, że zarzuty zamieszczone w pkt. 1 i 2 kasacji skierowane zostały przeciwko orzeczeniu Sądu Okręgowego w zakresie orzeczenia o karze: wymierzonej za czyn zakwalifikowany w tym wyroku na podstawie art. 263 § 1 w zw. z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (za jedno

przestępstwo, przypisane w pkt. 1 i 2 wyroku Sądu Rejonowego) oraz utrzymanego w mocy za przestępstwo zakwalifikowane na podstawie art. 53 pkt. 3, 4 i 5 ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066 ze zm.) w zw. z art. 278 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 53 pkt. 5 prawa łowieckiego i art. 11 § 2 k.k. oraz art. 12 k.k. (czyn przypisany w pkt. 3 wyroku Sądu pierwszej instancji), jak również przeciwko orzeczeniu o karze łącznej. Odnośnie do orzeczenia utrzymującego w mocy rozstrzygnięcie o karze wymierzonej za czyn z pkt. 4 wyroku Sądu Rejonowego żadnych argumentów w uzasadnieniu kasacji nie podniesiono. Zarzuty sformułowane w pkt. 3 i 4 kasacji skierowane natomiast zostały przeciwko całości orzeczenia dotyczącego drugiego z przytoczonych przestępstw.

Odnosząc się najpierw do drugiej grupy zarzutów kasacyjnych – rażącego naruszenia prawa procesowego, tj. przepisów art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. (pkt. 3 kasacji) oraz rażącej obrazy prawa materialnego, tj. art. 53 pkt. 5 prawa łowieckiego (pkt. 4), należy skonstatować, że zarzuty te są co najmniej niezrozumiałe.

Skarżący koncentruje się w nich na kwestii trofeów zwierząt i z jednej strony zarzuca, że Sąd odwoławczy nie skorygował braku dokładnego określenia w przypisanym oskarżonemu czynie, do jakich dokładnie zwierząt należały owe trofea, z drugiej zaś podnosi, że pozyskanie trofeów myśliwskich w ogóle nie powinno być „objęte sankcją” w sytuacji, gdy przytoczony powyżej przepis prawa łowieckiego penalizuje tylko kłusownictwo, rozumiane jako wchodzenie w posiadanie zwierzyny. Formułując takie zarzuty, autor kasacji nie dostrzega dwóch podstawowych okoliczności. Po pierwsze tego, że odpowiedzialność B. H. w rozważanym zakresie wiązała się z wejściem w posiadanie uprzednio przez niego zabitych – przy pomocy broni i amunicji innej niż myśliwska oraz wnyków, bez uprawnień do polowania, a także w okresie ochronnym – zwierząt. Konieczna do ustalenia w postępowaniu wartość tych zwierząt obejmowała – zgodnie z rozporządzeniem Ministra Ochrony Środowiska z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie zwierzyny bezprawnie pozyskanej (Dz. U. Nr 116, poz. 981), wydanym na podstawie art. 15 ust 4 prawa łowieckiego – ekwiwalent o wartości przewidzianej za konkretne sztuki zwierząt, powiększony o określoną wartość opisanego w

rozporządzeniu trofeum danego zwierzęcia. Wskazywana więc przez skarżącego kwestia ekwiwalentu za trofea miała znaczenie jedynie z punktu widzenia należytego ustalenia faktycznej wartości wyrządzonej przestępstwem szkody. Po wtóre, z niewiadomych powodów skarżący przechodzi do porządku nad tym, że przypisany czyn zawiera precyzyjne wskazanie rodzaju i liczby pozyskanych przez oskarżonego zwierząt z wyliczeniem, na tej podstawie, ich wartości, a uzasadnienie Sądu odwoławczego wyraźnie wskazuje, że rodzaj i liczba tych zwierząt wynika wprost z wyjaśnień B. H. oraz z wyjaśnień J. J.; z kolei uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego klarownie wyjaśnia – co zresztą autor kasacji sam zauważa – zawarte w opisie czynu wartości, w tym kwestie dotyczące trofeów konkretnych, pozyskanych przez oskarżonego zwierząt.

Powyższe daje podstawę do stwierdzenia, że omawiane zarzuty kasacyjne pozostają w całkowitym oderwaniu od realiów sprawy, a ich wysunięcie należy traktować jako próbę wymuszenia, niedopuszczalnej w postępowaniu kasacyjnym, kontroli ustaleń faktycznych zaskarżonego wyroku.

Odnosząc się z kolei do drugiej grupy zarzutów kasacyjnych, podnoszących rażące naruszenie prawa procesowego, tj. przepisów art. 433 § 2, art. 457 § 3, art. 4, art. 434 § 1 w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. (pkt. 1 i 2 kasacji), stwierdzić trzeba, że są one bezpodstawne, by nie powiedzieć, że w znacznej części pozostają na granicy dopuszczalności. W świetle lektury motywów wyroku Sądu odwoławczego zupełnie nieuprawniony jest zarzut uchybienia przepisom art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. Sąd ten w różnych partiach swego uzasadnienia rozważył przecież zarówno fakt, że oskarżony był osobą młodocianą, jak i rozmiar jego przestępnego działania (w całości – przy kształtowaniu nowej, niższej kary łącznej pozbawienia wolności), a także, w szczególności, charakter i rozmiar czynu naruszającego art. 53 pkt. 3, 4 i 5 prawa łowieckiego i innych przepisów. Ważąc te okoliczności Sąd Okręgowy uznał, że ani pierwsza z wymienionych okoliczności, ani okoliczność wyeliminowania z opisu wymienionego czynu 2 sztuk, z pozyskanych przez oskarżonego ponad 20 sztuk zwierząt, nie może wpłynąć na obniżenie kary wymierzonej za ten czyn, ani też na dalsze obniżenie łącznej kary pozbawienia wolności. Jest zatem oczywiste, że podniesienie przez obrońcę tych okoliczności w kasacji – pod szyldem zarzutów rażącego naruszenia wymienionych przepisów

prawa procesowego – stanowi niejako obejście rzeczywistego zarzutu rażącej niewspółmierności kary, argumentowanego niedostatecznym uwzględnieniem w orzekaniu wymienionych okoliczności. Wartościowanie ocen w wymienionym zakresie nie mieści się w ramach zarzutów rażącego naruszenia prawa procesowego i jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne.

Z tych zatem względów, uznając że wysunięte kasacji zarzuty nie spełniają w wystarczającym stopniu standardów wyznaczonych przepisem art. 523 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy stwierdził, że kasacja kwalifikuje się do oddalenia w trybie określonym przepisem art. 535 § 3 k.p.k., i dlatego orzekł, jak w postanowieniu.